

měnenju: nětko budža nař jastupowacž a nam k wodacžu hrěchow a k sbóžnosći pschepomhacž. Haj, kamo sa pjenješ bu hrěchow wodacže posćicene. Niz Ahrystuř bě wjaz tón jenicžki pomoznik sboža a sbóžnosće, ale tať mjenowani „řtwjeczi cžłowje-kojo“, niz wěra do Jesom Ahrysta bě wjazn pucž k měrej s Bohom, ale dobre skutki. Brařesch řo, hdže steji wo tym něščto napřbane, dha dyrbiřch wotmořtwicž: w bibliji wo tym žyle nicžo njeřteji. A to bě Lutherowa droha řařtuřba, řo je po Božim řłowje tutym wopacžnym wucžbam a řludam napřschecžiwu řtupil a řařo Jesom Ahrysta jako jenicžřeho řřednika sboža a sbóžnosće na řwěcžnik žyrřwje postajř a wěru do njeho jako to, řchtož řoždbn cžinicž dyrbi a móže, teř najřhudřchi. „Řřbane steji“, tať praji, „njeje w žanym druhim ta sbóžnosć, teř njeje žane druge mjeno cžłowjeřam date, w kotrymž móža cžłowjeřojo řbóžni bycž, dnžli jenicžřy to mjeno Jesuř Ahrystuř“, a řařo „tať řa to mamy, řo cžłowjeř prawy budže niz psches řakonja řtutki, ale psches wěru“, a řařo „dofelž řmy prawi řcžinjeni psches wěru, dha mamy řokoj ř Bohom psches nascheho řnjeřa Jesom Ahrysta“. Tuto wuřnacže „Jesuř Ahrystuř, nasch jenicžki řřednik a pomoznik a wěra do njeho“ bu řařořž naschjeje Lutherřteje žyrřwje, a tať njeje wona žana nowa žyrřej, ale ta řřchescžijansřa žyrřej, kotraž je w cžarřu japoschřow byla, žyrřej po Božim řłowje a Ahrystuřrowej wucžbje. A ty, řiž řy řtaw tuteje žyrřwje, řtejsch teř ty na tutym řařořžu? Nawucženy řy teř a k temu řo wuřnal na dnju řonfirmazije. Ale řy pschi tym wostal? řřwěřna mudrosć je teř k tebi pschřstupřla a řawjedženje po cžłowjeřcžnej wucžbje wobdawa cže wřchudžom. Dha řěka: Bóh tu njeje, Boži řud njeje, Ahrystuř bě jeno cžłowjeř, cžin něřať, řaž je wón řiwy byl, potom ř twojimi řtutkami pschēd Bohom wobřtejeřch, řokuty, řnadny njeřotřebařch. Tón wucži tať, dřihi řinal. řchřto ma pravje? řřy pschi tym wřchēm řiřchcže móžny w ewangelsřej wěřje? Ach, tu je řařo jara cžma teř w ewangelsřim ludu: ta řchcžeřřla nej' wjaz řnajomna k tom' njeřjeřřemu řwafřu, řo Bóh hrěch ř řnadny wodawu a nam tu řbóžnosć řodawu w Ahrystuřu psches wěru. Dha řlubmy tola dženřa, řebi naschu drohu ewangelsřtu wěru wřřoko wazřcž, řu jastupicž, řu naschim džecžom wucžicž, niz ř tymi řobu cžinicž, řiž řinal řecžřa a wěřja, niz řo wjazn řowolacž na řwoje dobre řtutki, ale jenicžřy na Jesom Ahrysta. řenož řchřtož do njeho wěři, je prawy a budže řbóžny. Na druhim pucžu njeje teř japoschřřo řawoť do njeřjeř pschřřchōť, teř řchachř na řřchřřu a Luther a wřchřřy tať mjenowani řtwjeczi, hacž ř řnadny psches wěru do Jesom Ahrysta, řiž je řo řam řa nař řodaf. W tutej wěřje chžemy twjerdže řtacz, wřchř je wěra po Božim řłowje. W nej mamy nasch jenicžki řřochř, naschu jenicžku nadžřju.

Ale řaž dyrbimy bycž móžni we wěřje, tať teř řtwjeczi we řhodženju. „Řaž wy teho řnjeřa Jesom Ahrysta řcže horje wřali, tať we nim řhodžcže“, řřchē japoschřřo řawoť, a teř: „řo řo je džakom pschēlijecže. Wón řada, řo „Ahrystuř w nař“ budže „Ahrystuř psches nař“, řo ř naschim „řjawnym řhodženjom řokasamy, řať do Ahrystuřa wěřimy, řo řa wopor, kotřž je řa nař pschřinjeřř, řo řami řemu ř džakom wopřujemy. ř wopomřmy to teř dženřa. ře-li Ahrystuř woprawdže nasch řbóžnik a Wu-mořnik, dha řhodžny teř w jeho duchu. řať móžesch jeno prajič, řo jeho mařch, řdnž řebje ma. řusto wřchř řo nam ewangelsřim poroť cžini, řo řo jeno na Božu řnadu w Ahrystuřu řpuřchcžamy, a řwjate řiwjenje, dobre řtutki bóle na řoť řtajimy. Ale to je žyle wopaf. Manajřtwjecžřřchē řiwjenje řada řebi naschā žyrřej wot řwojřch wěřjāřch, ale jeno w teř myřřli, řajře řiwjenje wjeřcž jako řowokasmo wěřy a džaka řa řnadu w Jesuřu Ahrystuřu, niz řať, řo mohli ř tym řebi řbóžnosć řobřcž. A to je řařo řařtuřba Lutherowa, řo je nam te dobre řtutki řokasř, řotřež

cžinicž dyrbimy. ř temu njeje řřebne, něščto wofebite cžinicž, řaž na pschřřlad do řlōřchřa řicž, ně, jeno řwoje pschřřřřchnosće cžinicž w řowolānju, w domje, jako řarschēj, jako džeczi, jako cželedž, jako řobdani pschēd Bohom a cžłowjeřami a řlody řwja-teho ducha njeřcž: lubosć, wjeřokosć, měř, řcžerpliwosć, lubosć, cžichu myřřl, dobřocžiwosć, řozečřiwosć. řo wřchřřto cžinicž, řu dobre řtutki, řiž řjewja, řo do Ahrystuřa wěřřch a řo je w tebi řiwy. řhodžimy tať we wěřje? Luther je nam řa to ř dobrym pschřřladom, řmy my teř řiřchcže lutherřřy řřchescžijeno? Ach, řdy by tať byřo, řať řjenje by to byřo. Dha byřmy měli řřchescžijansře domy, řdžež mandželsřy řo mjes řobu lubuja a cžeřcža a řarschē řwoje džeczi wotcžeřnjēja w řowojczi teho řnjeřa, a džeczi nana a macžer cžeřcža, a řu dobři řuřodžřa, řebi mjes řobu k pomozny a k radže, řmilni, řprawni, řozečřiwu, řwěřni, wobřtajni w modlěnjju w dobrch a řrudnych dnřch, teř řa řlřdom; a Boži džen by řtwjecženy byl, řo Bože řłowo řřřchā a řo wřchēho nje-řřebawřřchēho wřchēdneho džēla řdžeržřa; a řhorřch byřu řwěřu řladali a řrudnych řřochřowali a řa Bože řraleřřwo řtutkowali řow a mjes řōhanami. řať byřmy řo jako ewangelsřy řřchescžijeno wuřnamjenili mjes dřihi, řaž dyrbřalo to bycž. řať by řromna řřchachřa wotřřřla w domach a řchulach a byřmy byřli lud bratřow we wěřje a řwěřje. Ale řchřto wřdžimy? řomy, řdžež njeje wjazn řana modlřřwa a řane řhodženje do Božeho doma, řdžež řřřchřřch selenje a řwarjenje, a džeczi wotřřřtu bjes řtwjecženy, řaž njeby řařnje wjazn byřo: ty dyrbiřch řwřatny džen řtwjecžicž“. A řajře njeřopřschecže, řajřa řebicžiwosć, a njeřozečřiwosć a njejednota mjes řuřodami a w ludu, teř řusto řamo mjes řwōjbnymi. řaj, dofelž do Jesom Ahrysta wjazn nje wěřja, dha teř wjazn řa nim njeřhodžřa. řdžež je Ahrystuř woprawdže psches wěru we wutrobje, tam budže řwjate řhodženje. „Ach Božo! řladaj ř njeřjeřow na tvoje řhude džeczi, řať maťo je řřchescžijano w tu na tym řřřym řwěcže; tvoje řwjate řłowo řařpřja a wřchřřtu wěru wuhřřchā cži řchřōdni řwěřni řudžo. řo woni řalschņje wuwucžřa, řchřtož wumyřřli řich řłowa, řich wutřoba je dwojřka a nima Bože řłowo; tu wucžbu woni pschēmēnja a nje wucženyřch řamola, řo ř wotřchā řjenje řwěcžřa.“

Řeřormazijřřli řwjedžen ře řařo, řdžež řěka: řpomř na pře-dawřchē cžarřy, řpomř, řchřto je tebi řnadny Bóh psches Luthera wobřadžřl: mařch cžřřřtu wucžbu po Božim řłowje, řo je Jesuř Ahrystuř twōj jenicžki řbóžnik a pomoznik a wěra do njeho jenicžki pucž k měrej a k sbóžnosći a řwjate řhodženje řa nim wopokasmo tvojeje wěřy, twōj džakny wopor; mařch bibliju a řpēwarřře w lubej macžernej řeczi a tvoje řerbřře Bože řřřchēřy. řajře řopomņecže a wuřřřwanje wulřeho řboža njech nař wabi, ř rořřamanej wutřobu a ř řřchēnym duchom Bohu wotřřōřchēř, řchřtož řmy njeřprawje cžinili a řlubicž, řaž móžni bycž w cžřřřej wěřje tať teř řtwjeczi w řhodženju, ewangelsřy řřchescžijeno bycž, řiž řwoje mjeno ř cžeřcžu noschā. řaj, řnježe, njech řo tvoja wucžba řtajnje mjes nami řwěczi a nař k sbóžnosći wodžř. řamjeř.

ř. w. M.

Ludo reformazije, budž hōdny reformazije!

Wulka wōjna řo řowojuje! řeje řowojowanje dže pschē-cžřřwo cžřřřtemu ewangeliōnej! řhžedžřa naschēho Luthera řtutř wō-njecžeřcžicž, wuforjenicž, řnicžicž, kotřž ewangeliōnej ř nowa řopomha na wřřōke měřřno, ř kotřehōž jeho řwěřřo řwěczi do dala a do řlubōfa, kotřž je řludam řopomhř na pucž k cžřřřtemu řwěřřtu ewangeliōna a tať k řwěřřtu řiwjenja! řchřtož chže Luthera a jeho řtutř nam a naschēmu řludēj wřacž, chže řemu jeho wōb-řtaczē nje mōžne řcžinicž. řřchřřōn je prajřl: „Řēmřřa je řařle řo-

tom žyly pschewinjena, hdyž je tón Luther w njej sabity se žwo-
jim ewangelionom wo žwobodnej hnadže Božej, kotryž čłowje-
low kruteho hycza tworí, na kotrymž žo čžert se žwojimi tšžaz
njetnicžomnych čžintow podarmo spytuje.“ Tehodla žwědčžny
smužicže wo smužitym skutku 31. oktobra, kotryž bu porodženy se
žwojateho hněwa a se žwojateje luboscže, so by se žwojej přenjej
i tšž 95 žadow, kotraž rěčži wo snutškownym wobnowjenju
psches křostazu a wodawazu hnadu, živeho Boha, šbudžil a spo-
kojal to žedženje, kotrež to najhřubšche wo naš. Ewangelšžy, měj-
cže žo sa pschedobrych, so někomu ničžo nje-pschisťwolicže, ščtož
ščłodowanje wěry a wuřnacža, a so žo někomu nje-podwolicže,
by-li tež politisťe wobstejnoscže hiščeže nje-pschihódnišche, nje-do-
pšnatawajo žwoju žylnosčž! Wam žiwa dohčžeršče wjednistwo
w pořlednim dořoncžnym wojowanju wo kraja a luda pschichod,
haj wo pořlednich poděndženjach žwěta, hdyž wy dorasnje a
jařnje žwědčžicže se žlowom, skutkom, žiwjenjom a wšchudžom a
štajnje wo možy a krařnosčži ewangelščeje wěry!“

Na reformazijski žwjedžen.

Czech. 34, 1—16:

**Dobry pastyr wowžy šadla pyta a ščlituje a tať štajnje
wobnowja.**

Šłóž: Nam twjerdy hród je našy Bóh žam zc.

Šnjes pastyr dobry wostanje;
wón wowžy pyta žwěry
a psched wielkom je ščlituje
tu jako řeršča měry;
žam sa nje šastupi,
je žebi wufupi
ie špschaha hrěřchneho
do šadla žwojeho,
hdyž žiwjenje jim dawa.

Uč, běda trjechi žakostne
wšchěch, kotřž lěni byli
žu w škužbje, dokelž šachodne
žu wužicž myto čžyli!

Ššwóž wužiti pytašči,
psched próžu čžekawšči
žu džěka šłomdžili
a wowžy ššchidžili,
so šadko ščłodowasche.

To i hněwom Šnjela rořhori,
hdyž šadko šanjerodža
šli pastyrjo a šakali
do škaženja je wodža;
jich jónu rořruba,
jim mřdu se šžymi da
Šnjes šadla šawěrnje,
kž žwojaty wostanje,
a njeřwěrnoscž wšchu křosta.

Žel jemu wowžow wbohich je,
kž křodža wopusčžene.

Tuž žmilicž nad nimi žo čžze,
je wróčicž šabludžene
a brařchne wobalečž,
kž šłabe pokřlnjecž,
na čžerštwie ředžbowacž,
wšchě pasčž a wothladacž;
to dobro pastyr čžini.

To reformazija džě je
tu wšchědna w šadle jeho;
tať řejuř dawa žiwjenje
a žwobodu wot škeho
wšchěm žwojim wěryžym
tu sa nim řlědžžym
psches žwět a bědženje
po čžěri řwěrnoscže
do raja njeřjeskeho. —

A Miřchnjansťemu Domej!

Móžnje šběha žo to wšche řobja někotre hodžiny i potnožu
wot Drježdžan twjerdy hród Albrechtowy w Miřchnje. Tam řhd-
lachu marřhrabjo, kotrychž řhěžorojo něhdy i ranju řčzelechu.
Marřhrabjom řčžehowasche biskop. Š Miřchnja řčzelesche biskop
póřlow řšchescžijansťeje wěry psches Šakřku hacž i potodnju do
Řudnych Šór. Wobdžiwanja hódny dom, natwarjeny Bohu
i čžescži w 15. lěštotku, wosnamjenja dženkša hiščeže to měštno,
i kotrehož je žo řšchescžiansťa wucžba dohřwala do kraja, do do-
mow, do wutrobow. Wot lěta 1556 řem je tuta krařna žyrťej
řriedžicžcže ewangelškeho žiwjenja. Dvě wřřokěj, pořdžičho
pschitwarjenej wěži, hladajo daloko do kraja. řwědčžitej wo tym.

„Volkskirchlicher Laienbund“ bě pscheprořřil, řebi wobhla-
dacž tuto sa ewangelško-lutherřku žyrťej tať wařne měštno i krař-
nym domom. Wjazy hacž bě žo ščto nadžať, pschilřwata. Po
třžazach pschilřhadžachu to se wšchěch řoncžin Šakřkeje. Wofebite
čžahi i Drježdžan, Šipřka a Šamjenizy pschiwjesechu řame jich
hižo na 5000 wobdžělnikow tuteje Miřchnjansťeje řěřby. U wjazy
pschilřhadžesche jich i porjadnymi čžahami, i řódžemi, i autami,
i wofami, i koleřami; tať bě žo jich to popořdnju na wjazy hacž
20 000 šhromadžiko. — Řad dodawamy tutu nahladnu licžbu
20 000 i tomu, ščtož hižo thdženja wo řšědže piřachmy, někoti
běchu jich řamo na wjazy hacž 25 000 licžili. — Wjednistwo
řšěřda pať žo poradži, tež tutón nje-wocžakany pschival řjadowacž
a čžřjódny rořdžělicž a na postajene měštna pořasacž. Řiz jeno
w domje, ně tež w žyrťwi naščeje řnjenje a twe woběmaj mě-
řchczansťimaj Božimaj domomaj běchu na dobo řwjedženšče Bože
řkužby. Potom wobhladowachu řebi dom a wofolinu. Na
21 řa to pschihotowaných měštnach wobjedowachu. Potom bě
řwojastkowa šhromadžisťna. W tutej wustupichu wuřnamni wjed-
nizy ewangelškeho hibanja. Bywřšči minister dr. i Beč řtrowje-
šche wšchěch jako tachant Miřchnjansťkeho tachantsťwa, dr. Uly jako
měřchczanosta měšta Miřchnja, šuperintendenta dr. Řeuberg jako
šastupjeř žyrťwoje; prof. Šidmann, šapóřłanz šakřkeho řejma,
wusběhowasche žyly řšěř jako wofebite wobřwědčženje ewangelško-
lutherřkeje žyrťwoje mjes šakřkim ludom, bywřšči minister D. dr.
Šchroeder wobšamřny šhromadžisťnu se žlowami nutrneho džaka.

Na torhosčžcžu žo na to wšcho mjerwjesche a hibasche. Pořau-
nistwojo trubjachu lutherřke řhěrlusche, kotrež móžnje psches tor-
hosčžcžo a hařy řlincžachu. Na klětku, sa řěčnikow wofebje řšči-
prawjenu, štupi i. krajny biskop D. Šhmels, nadobny to muž,
nadobny hižo se žwojej postawu. Wofasche a namořtwjesche i řlu-
bjenam, i wojowanju, i dohřwanju i možu wěry wěrneho ewan-
gelškeho řšchescžijana. Dha wšchať wostanu ja ewangelško-luther-
řki řšchescžijan! Wutrobny puřotachu, duřche běchu hnute, —
řwojatocžne wofomiki! Tu na dobo wšchudžom řwěťlina! Dom
a hród w lutej řwěťlinje. Bě wšcho řaž i purpurom polate!
Řobjo bě jim se řšpichelom! Še řynkami pořaunow rořnosčho-
wachu žo ludowe řpěwy psches měšto, psches Řobjo, psches krajinu.
To bě džěň, to bě řwjedžen!

**Ewangelřki lud je hiščeže živy! Ewangelřki lud řebi tež
dženkša, reformazijski džěň, i nowa šawdawa ruky, řlubjo, so džerži
řwěru wóřzow wěru, so šteji i skutkej řwojeho reformatora dr.
Marčžina Luthera!**

Žyrťej a štat.

W Čžěřtořłowakřkej wojuja katolikojo a protestantwojo wo
konřekcionalnu šchulu, w Čžechach a na Morawje hižo dawno,
nětko tež Ššłowazy. Móže drje žo prařicž, so řebi 75 procentow
wobhđlěřťwa žada konřekcionalnu šchulu.

Wschelke f bliska a f daloka.

W Budyšinje seńdžetej so wutoru, 4. nobembra, dopołdnja 3/4 10 hodž. herbska předaršna konferenza a popołdnju 1/2 3 hodžin kommitija sa herbske spěwarške.

Š Wósborka. Njedžela 5. oktobra bě sa našchu wožadnu wusnamna njedžela. Štwjećachmy hwoje nowe swony a f dobom dospołnje wobnowjenu wěžu hwojeho Božeho doma. Rano we 8 hodž. čehnjachmy w dolhim čahu na dwórniščežo a do wjesachmy wšchě tji rjenje wupyschene na torhoschčežo. Tam je našch knjes farar Stamm pokwjeceži a kóždy zyrkwiny zastupječ da swonam hrónčžo hobo na wotu wěžu, na kotruž so potom hnydom sčěhachu. Tuto džělo so derje poradži a bě hotowe, jako popołdnju wožadni a hosčžo do rjenje wupyscheneho Božeho doma khwatachu f hwojatocžnej Božej službje, na kotrejž f. farar Titus Reuter f Drježdžan předowasche. Jako bě Boža služba se hwojatocžnym „Te Deum laudamus“ wufkincžala, wofasche wožada se hwojim duchownym swone f přenjemu swonjenju. Jako přeni fawoni mały swón, swón prawdosčje, jako drubi hrijedžny swón, swón miera a skónčnje wšchě tji hromadže. Jich synt je rjany, džělo je so derje poradžilo — buch u we Wrótklawju late, — a hwojedžen tež a woporniwosč wožadnych bu rjenje mytowana. Doshnt hwojedženja bě hwojbnj wjeczor na tsělečni, kotryž wulfej hyle wophtowarjow rjaneho jawjekelenja a pěčneje sabawy a wofschewjazehe natwarjenja poskiczi, tak f rěčjomaj ff. fararjom Stamma a Reutera a tak se hwojedženiskej hru: „Swony domisny“. Zhty hwojedžen porjenšchichu wožebje tež wšchelate spěwy, kaž wožebje tež trubjenje posaunistow.

Se wšow. Štwórtk, 23. oktobra, jedna herbska předaršna konferenza we wurjadnym poředženju wo swjastku herbskich wo-

žadow a wo herbskich spěwarškich. Maš fajimuje wobojje jenaf jara a dyrbjalo to tež kóždeho, kiž hiščeže kchesczijanski Šerb je. Dženža, — 20. oktobra, — tu jenož kótko hlowčžo wo swjastku herbskich wožadow. Dyrbjeli jón dawno hižo mječ abo něščto podobne; potom njebhchmy w tajkej nush byli se fawtaranjom našich wožadow se herbskimi duchownymi. Šcho potom, hdyž je wěčno, so so w jenej f nich prózujaj někotři wo to, so bych u němšleho duchowneho dostali? To runje w tu khwilu hiščeže trjeba njeje, dokelž tu pschi prawym rosdželenju mozow hiščeže duchownych a wikarow dosč sa wuprósdnjene wožady fu. — Nawopaf kincžesche njedawno f jeneho dopiža w Šerbškich Nowinach se jeneje f tutych wožadow tak nasdala wěšty poroř pschecžiwu zyrkwinej wyschnosčji, so je wona na tym wina, so hiščeže duchowneho nimaja. Zyrkwina wyschnosč njeje tam na tym wina; je so po hwojich prawych fawadach fkožowala a čžini to tež hiščeže. — Čžaf a fkladnosč so husto fkomdži. Tutón poroř trjehi Šerbow w naspomnjnych praschenjach. Šnadž je možno, to wurunacz, hnadž je hižo pschepošdže. To nowe herbske hibanje, wo kotrymž so telko rěčži a pische, dyrbjalo smožnicž, fkomdu wurunacz a so sa to postaracz, so so herbske wožady sašo fawtaraju poľnje se herbskimi duchownymi a so hagle f temu njedóndže, so na herbskich fantorach pobrachuje. Tole budže wožebity a wožebny nadawf swjasta, ale niz jenicžki. Džěla dosč čžaka na njón. Drobnishehe wo tym hnadž po naspomnjnym poředženju herbskeje předarškeje konferenzy tež na tutym městnje šhominym.

Wistowanje. W. M. w R. sa 20. po Tr. (fermufcha). — R. w M. sa 21. po Tr. — Š. w M. sa 22. po Tr.

Njedželske bjesadowanki.

Za pěkne mjeńše a wjetše džěci křescanskich staršich.

Podawa Arnošt Serbomil.

VI. bjesadowanka.

Džensa budu wam powědač wo khroblim muž u, kiž so nikoho njeboješe; ani krala, ani kralowny, runjež běštaj tutaj čłowjekaj zľaj a mócnaj. Mjenowaše so Elias, Boži profeta. Jónu připowědži hroznu suchotu, a kral chcyše jeho za to zarazyč. Štó pak by so dał zabič? A tuž so Elias najprjedy khowaše při rěčcy Krit a potom woteńdže daloko do póhanskeho kraja. Ale Bóh Knjez jemu praješe: „Dži pěknje wróco a pokaž so kralej!“ „To drje, zo by mje dosahny!“ tak bychu rjekli mnozy z nas. Ale Elias měješe zmužitós. „Bóh Knjez poruča a tak ja póndu.“ A woprawdže zetka bórzy krala, kotryž pytaše z najmjeńša kusk trawički za kralowski skót. „Nětko tebje mam, ty čwilowarjo!“ mysleše sebi kral. Ale Elias so njeboješe, ale praješe kralej pěknje do wočow, zo je to wón, kotry. čwiluje Israelski lud, dokelž je so wotwobročil wot Boha a kłoni so socham a wobrazkam. „Ale nětko hladajmy, štó je móčniši, hač Bóh abo twoje sochy a přibójske wobrazki! Powołaj zhromadžiznu twojeho luda na horu Karmel. Přeproš přibójskich měšnikow. Woni njech zabija woła a ja zabiju woła. Woni njech proša swojeho boha wo póslanje wohnja na wołtar a ja budu prosyč Israelskeho Boha. Wuslyši-li jich póhanski bóh, derje, su woni dobyli. Wuslyši-li mje Bóh Israelski, sym dobył ja a mój Bóh.“ Ludej a kralej so to lubješe. „Džensa so to potajkim rozsudži, komu budža služic, hač Bohu abo póhanskemu Baalej!“

A tuž so zeńdže wulka zhromadžizna na Karmelu. Baalowi měšnicy přindžechu přeni na rjad. Postajichu wołtar, zabichu woła a nětko prošachu Baala, zo by wołtar zapalił. Hodžinu za hodžinu prošachu, ale jich bóh njewuslyša. Elias so jim posměkwowaše, zo by pokazal, kak hlúpe su jich modlitwy k Baalej. „Wolajće wótrišo, snano je waš bóh wusnył abo wokoło dunda!“ Ale kažkuli wołachu a wołachu, nihtó jich njewuslyša. A hižom bě wječor.

Nětko přindže rjad na Elias. Wza dwanaće kamjenjow, zo by zhromadžnemu ludej připomnil dwanaće rodow Israelskich, kotřiž w Božej službje slušachu k jemu wołtarjej, a natwari wołtar. Potom wuhraba hluboku hrjebju na wšech stronach wołtarja a nala do njeje wody. Tehorunja wopor a drjewo a wołtar pola z wodu třikróc, zo nihtó njeby mohł rjec, zo wobšudži.

Na to so modleše: „Knježe Božo Israelski, daj, zo džensa spóznaju, zo sy Ty Bóh Israelski. Wuslyš mje, Knježe, wuslyš mje, zo by tutón lud spóznał, zo sy ty, Knježe, Bóh.“ Njetraješe doľho a Bóh wotmołwi. Blysk zapali wopor a wołtar a woheń wusrěba wšitku wodu we hrjebi. Lud so jara nastróža. Wšitecy padnychu na swoje wobličo a wołachu: „Knjez je Bóh, Knjez je Bóh!“

Skónčnje spóznachu, zo běše Baal jenož bóh z drjewa a kamjenja a zo su Baalowi měšnicy jich wobšudžili. Njedžiwamy so, zo běše lud rozhorjeny. Wjele Baalowych měšnikow bu tehdom zabitych a čisnjnych do rěki pod Karmelom. Lud spózna, zo by to bylo ranjace za Boha, hdy by chcył něchtón posluchač Baalowych měšnikow a Boha Wótea.